

Η ανθρώπινη αχαριστία και πως πρέπει να την αντιμετωπίζουμε. Η συμπάθεια προς τον άνθρωπο. (Αρχ. Σωφρόνιος Σαχάρωφ του Έσσεξ)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Μαΐου 5, 2015

*«Το Βρέφος Χριστός είχε έναν κήπο.
Και πολλά ρόδα καλλιεργούσε σε αυτόν...
Όταν όμως τα ρόδα άνθισαν
Αυτός προσκάλεσε τα παιδιά των Εβραίων,
Αλλά αυτά ξερίζωσαν τα άνθη,
Και ερημώθηκε ολόκληρος ο κήπος...
Τα παιδιά τότε από τα αγκάθια
Έπλεξαν γι' Αυτόν ακάνθινο στεφάνι»*

(παλιό ρωσικό παιδικό τραγούδι).

Τέτοια είναι η οδός που προσφέρεται σε όλους μας, για να μείνουμε έπειτα αιώνια μαζί Του: **Να μην περιμένουμε ευγνωμοσύνη από κανέναν για όλα όσα κάναμε γι' αυτούς**: να τους ευεργετούμε όλους, αν είναι δυνατό να συμπάσχουμε με αυτούς, γιατί δεν γνωρίζουν ακόμη την Αλήθεια της Αιώνιας Αγάπης του Ουρανίου Πατρός.

Όταν κάποιος από τους κοντινούς μας υπομένει οποιαδήποτε συμφορά ή καταστροφή ή ηθική πτώση, τότε **συμπάσχουμε** έντονα. Με τον ίδιο όμως τρόπο πρέπει να συμπάσχουμε και όταν η συμφορά βρει τον γείτονα ή ακόμη και τον μακρινό άνθρωπο. Η δύναμη του βιώματος εκείνου, που έπεσε στον κλήρο μας, αναμφίβολα την ίδια αυτή στιγμή επισκέπτεται πλήθος άλλων ανθρώπων, ίσως πολλά εκατομμύρια από αυτούς. Για να μάθουμε λοιπόν να συμπάσχουμε με όλη την ανθρωπότητα, πρέπει να αποδεχόμαστε το καθένα από τα βιώματά μας ως αποκάλυψη για τα παθήματα όλου του κόσμου. **Έτσι μόνο μπορεί ο άνθρωπος να γίνει αληθινά παγκόσμιος, υπερνικώντας την «ατομικότητά» του**, αποβαίνοντας «υπόσταση» κατ' εικόνα της Υποστάσεως του Χριστού Θεού.

Αν όλοι οι άνθρωποι δεν φθάσουν στο καθ' ομοίωσιν, δεν πρέπει να αναμένουμε ριζική διόρθωση της ζωής πάνω στη γη. Αν οι άνθρωποι

παραμένουν πάντοτε εγωιστές, τότε πώς είναι δυνατή η παγκόσμια αδελφοσύνη των ανθρώπων; Πώς είναι δυνατόν όλος ο κόσμος να γνωρίσει τον Πατέρα όλων μας; **Αν είμαστε προικισμένοι περισσότερο από τον ένα ή τον άλλον αδελφό μας, τότε ας τον βοηθήσουμε να ανυψωθεί, μη ζητώντας από**

αυτόν ούτε και την ευγνωμοσύνη. Αν φέρουμε μέσα μας τη συνείδηση ότι μετά την έξοδο μας από εδώ θα εισέλθουμε σε άλλη μορφή του Είναι, του Θείου, τότε κάθε καλό έργο, όποιος κι αν το έκανε, κάθε επίτευγμα ανθρώπου που έκανε το καλό στους πλησίον του, και όλα τα παρόμοια θα είναι **αιώνια κληρονομιά μας.** Στην αιωνιότητα τίποτε δεν θα αποκρυβεί από εμάς. Εδώ εμείς δεν ζηλεύουμε κανένα· εδώ εμείς **δεν επιζητούμε τη δόξα μας·** εδώ εμείς χαιρόμαστε με κάθε αγαθή πρόοδο κάθε ανθρώπου, συνεργώντας με όλους κατά το δυνατό· βοηθούμε κάποιον κατά τις δυνάμεις μας, και γι' αυτό το λίγο κληρονομούμε απείρως μεγάλη αιώνια ύπαρξη. Βέβαια και εδώ καλύτερα να πάσχουμε για το αγαθό και να ειρηνεύουμε στο πνεύμα μας, παρά να θριαμβεύουμε πρόσκαιρα εκβιάζοντας τον πλησίον μας σαν τα θηρία που απομυζούν το αίμα των αδελφών. Ίσως από τα μακρά και παράλογα παθήματα που έζησε ο κόσμος στη ροή έστω και του εικοστού αυτού αιώνα, οι άνθρωποι να γίνουν περισσότερο δεκτικοί του λόγου του Χριστού και να μάθουν να ζουν όλη την ανθρωπότητα ως μία οικογένεια, εργαζόμενοι δωρεάν για το αγαθό της οικογένειας αυτής. Και μέχρι να γίνει αυτό, ως τότε δεν θα παύσουν οι αδελφοκτόνοι πόλεμοι· ως τότε δεν θα αλλάξει η μορφή του κόσμου αυτού· ο εκβιασμός και η εκμετάλλευση με τη μία ή την άλλη μορφή δεν θα υπερνικηθούν.

Συνεπώς, είναι τόσο απαραίτητο για όλους τους ανθρώπους να γίνουν με τη χριστιανική έννοια παγκόσμιοι. Τότε θα βασιλεύσει η ειρήνη στη γη, και όλη η γη θα γίνει όμοια με τον Παράδεισο. Ας αφήσουμε όμως τους άλλους να ενεργούν κατά το μέτρο της συνειδήσεώς τους. **Αν σε μας δόθηκε να το εννοήσουμε και να το κατανοήσουμε, ας ευλογήσουμε τον Θεό για το Άνωθεν αυτό δώρο, και ας προσπαθούμε να ζήσουμε σύμφωνα με τη συνείδηση αυτή.**

Στην ιστορία υπήρξε τέτοια στιγμή, κατά την οποία μια ομάδα ανθρώπων δοκίμασε να ζήσει με αυτόν ακριβώς τον τρόπο: *«Του δε πλήθους των πιστευσάντων ην η καρδιά και η ψυχή μία, και ουδέ εις των υπαρχόντων αυτώ έλεγεν ιδιον είναι, αλλ' ην αυτοίς άπαντα κοινά».* Όταν οι άνθρωποι ζουν με την αίσθηση αυτή, δηλαδή, ότι όλη η ανθρωπότητα και στο παρελθόν και στο παρόν και στο μέλλον είναι η δική μου ζωή, τότε θα γίνει δυνατή η πρόσληψη της παρουσίας του Θεού στον κόσμο. Και τα τέσσερα Ευαγγέλια αρχίζουν με την προφητεία του Ησαΐα: *«Φωνή βοώντος εν*

τη ερήμω, ετοιμάσατε την οδόν Κυρίου, ευθείας ποιείτε τας τρίβους αυτού· πάσα φάραγξ πληρωθήσεται και παν όρος και βουνός ταπεινωθήσεται, και έσται τα σκολιά εις ευθείαν και αι τραχείαι εις οδούς λείας, και όψεται πάσα σαρξ το Σωτήριον του Θεού».

Για ποιά όρη και βουνά ομιλεί ο Προφήτης; Για την ανισότητα των ανθρώπων πάνω στη γη, για την αδικία της κατανομής του πλούτου, και το σπουδαιότερο, για την άνιση κατανομή των παθημάτων από τον απροσμέτρητο κόπο μερικών μέχρι την «απροσμέτρητη» άνεση των άλλων για την υποδούλωση μερικών και για την κατακυρίευση και τον εκβιασμό εκ μέρους των άλλων. Δυστυχώς ως τη σημερινή ημέρα στον κόσμο μόλις και μετά βίας κάπου συναντούμε τέτοια χριστιανική στάση σε όλα τα δρώμενα. Και εμείς **οφείλουμε να θεωρούμε τους εαυτούς μας εκλεκτούς όχι κατ' αξίαν,** έχοντας

δεχθεί την κλήση αυτή, ώστε **να προσπαθούμε να υπηρετούμε όλους και τον καθένα ξεχωριστά, χωρίς να αναζητούμε από αυτούς ευγνωμοσύνη.** Έρχεται

ώρα κατά την οποία, όλα όσα κάναμε «εν τω κρυπτώ», όπως μας παρήγγειλε ο Χριστός, θα γίνουν φανερά, και τότε θα ανατείλει για μας ο ήλιος. Μην πλήττεις, **μην θλίβεσαι για τις υλικές απώλειες.** Εσύ δεν θα πεθάνεις τώρα από την πείνα. Σε σένα και σε μένα έμεινε πολύ λίγο να ζήσουμε. Να, στις τέσσερις Οκτωβρίου θα κλείσεις τα εβδομήντα δύο και εγώ ήδη είμαι εβδομήντα εννέα. Εμείς δεν θα έπρεπε να θλιβόμαστε με οτιδήποτε, παρά μόνο με τον ίδιο τον εαυτό μας, διότι **δεν κατορθώσαμε τη ζωή της αληθινής ομοιώσεως με τον Χριστό.**

(Αρχ. Σωφρονίου Σαχάρωφ, «Γράμματα στη Ρωσία» - επιστολή 55, αποσπάσματα. Εκδ. Ι.Μ.Τιμίου Προδρόμου - Έσσεξ, σ. 240-246)

(Πηγή ηλ. κειμένου: fdathanasiou.wordpress.com)